

תְּרוּמָה

פְּרִיָּזָה יִקְצוּר

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 568 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 455 שנה י' העלון מוקדש לע"נ מו"ר הרב יעקב בן מרים זצ"ל - כ"ז שבט - א' שבט תש"פ

999 ה'תשפ"ו

תְּרוּמָה - תוכן ענייני הפרשה

- א. ציווי ה' לקחת מאת בני ישראל י"ג סוגי חומרי גלם כתרומה לצורך בניית המשכן (כה, א-ט).
- ב. מצות עשיית ארון העדות ובדיו (לנשיאתו), ועליו הכפורת שעל גבה הכרובים.
- ג. ציווי עשיית השולחן וכליו - קערות לאפיית לחם הפנים, כפות ללבונה, עמודים, ומקלות בין הלחמים (כה, כג-ל).
- ד. ציווי עשיית המנורה וכליה (נרות, מלקחיים, ומחתה).
- ה. ציווי עשיית האוהל שעל גבי המשכן, המורכב משלוש שכבות של כיסויים: מצמר - 10 יריעות מחוברות זו לזו שאורכן יחד 40 אמה, מעיזים - 11 יריעות משיער עזים, שאורכן יחד 44 אמה ומעל שתיהן מכסה של עורות אילים ועורות תחשים (כו, א-ד).
- ו. מצות עשיית 48 קרשי המשכן (המשמשים כקירות למשכן) והעמדתם מלמטה על אדני כסף, טבעות לחיזוק מלמעלה, ובתווך נוסף חיזוק ע"י הברחים (כו, טו-ל).
- ז. מצות עשיית הפרוכת להבדיל בין הקודש לבין קודש הקודשים, וסדר העמדת כלי המשכן ומסך לפתח האוהל.
- ח. ציווי עשיית מזבח מנחושת לקרבנות (בחצר המשכן) (כז).
- ט. הוראות על עשיית חצר מסביב למשכן; מוקפת קלעים מפשתן, על עמודי כסף, ואדני נחושת. אורך החצר מאה אמה, ורוחב חמישים אמה, ומסך לפתח חצר המשכן.

"וְזֹאת תְּרוּמָה... (כה, ג)

מדוע נסמכה פרשת משפטים לפרשת תרומה? כדי לרמוז לאדם שבשביל לתת תרומה ולתת צדקה צריך קודם שהכסף יהיה נקי שהגיע ביושר ולא דרך גניבה וכדו'. וזהו מה שאנו קוראים בהפטרה של תענית ציבור: "שמרו משפט ועשו צדקה" ובעזרת ה' יתקיים גם המשך הפסוק "כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות".

וְיִקְחוּ לִי תְּרוּמָה... (כה, ב)

הדא הוא דכתיב: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" (ע"פ מדרש פליאה) והוא תמוה? וביאר רבי נתן אדלר: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" מרמז על מנין הקרואים לעליות ספר תורה במהלך השנה באופן הבא:
 "שמע" ג' אותיות כנגד ג' עולים לתורה בימות החול.
 "ישראל" ה' אותיות כנגד ה' עולים לתורה בימים טובים.
 "הויה" ד' אותיות כנגד ד' עולים לתורה בראשי חודשים וימי חול המועד.
 "אלוקנו" ו' אותיות כנגד ו' עולים לתורה ביום הכיפורים.
 "הויה אחד" ז' אותיות כנגד ז' עולים לתורה ביום שבת.
 והנה בעל הטורים כותב שאותיות "תרומה" זה מ' תורה (רמז לתורה שניתנה למ' יום) - ובא לרמז כאן למנין הקרואים לספר תורה.

פרשת תרומה עוסקת בתרומות בני ישראל להקמת המשכן. פותחת הפרשה: "ויקחו לי תרומה". מדוע נאמר ויקחו לי תרומה ולא ויתנו לי תרומה? אמר ר' אבהו: אם ראית אדם מפזר מעותיו לצדקה, הוי יודע שנוסף לו שהוא מוסף, שנאמר: "יש מפזר ונוסף עוד" (מדרש משלי יא, כד).

ה'מגיד מדובנא', רבי יעקב קראנץ זצ"ל, המשיל משל על מעלת הצדקה: משל לאדם שהלך בשוק, ואיבד ארנק עם מאה זהובים. למחרת הלך בשוק ומצא ארנק ובו מאתיים זהובים. והאיש הזה, הגם שיתנחם על אבדתו, בכל זאת אין תנחומיו שלמים, כי הלא יחשוב בכל עת, כי אם לא היה מאבד את המאה זהובים, היו לו עתה שלוש מאות זהובים. אך היה אדם אחר, שהולך תבואה ממקום למקום, ועבר בשדה ונפתח לו שקו, והתפזרה התבואה מעט מעט, ובא ריקם לביתו. לאחר זמן עבר בדרך הזו, וראה כי צמחה האדמה, ויצאה ברכה מתבואתו ואסף את התבואה עשרת מונים. איש זה השיג נחמה שלמה על אבדתו. הוא לא יכול לומר, אם לא אבדתי היה לי יותר. כי שקר הדברים, שהרי אם לא היה מאבד התבואה, לא היה לו עתה מאומה. והנמשל: "נתון נתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו". אל תאמר, אם לא נתת צדקה לעני היה לך יותר. לא כן הדברים, "כי בגלל הדבר הזה, יברכה ה' אלוקיך". כל העושר הבא לידך לא בא אלא בגלל הדבר הזה שנתת לאחיק האביון. וכמאמר חז"ל (תענית ה.) "עשר - בשביל שתתעשר".

ולכן מדקדק הפסוק שאומר "ויקחו" כי מהנתינה לצדקה מתברך האדם עשרת מונים ויותר, וכפי שאמרו רבותנו הנותן מעות לעני מתברך ב-שש ברכות והמפייסו מתברך ב-11 ברכות, מכאן שזה לקיחה יותר מאשר נתינה. מובא ב"נפלאותיך אשיחה" סיפור הנותן מבט מעניין על נתינת הצדקה: יהודי אחד בבגדד שבעיראק היה ידוע בכח זכרונו המופלא. היה הוא אמנם עני בממון, אך עשיר בדעת. בכל פעם שהיו צריכים באי בית המדרש למצוא איזה מקור בגמרא או בתורה, היו באים אליו, שואלים אותו, היה עונה להם ומקבל מטבע נחושת על עזרתו אשר ממנה היה מתפרנס. פעם אחת שאל רבנו יוסף חיים זצ"ל, בעל ה'בן איש חי' את החכם העני, האם יכול כבודו להגיד לנו את כל האותיות הכפולות בתורה, לפי סדר הא-ב, כמו "לבבך", שזה פעמיים 'ב' צמודות. חשב העני לרגע וענה: יש בתורה את כולם חוץ מהאות "עין" (ע') שהיא מופיעה רק בנביאים ובכתובים אך לא בתורה. אמר לו ה'בן איש חי' אם תגיד את כולם תקבל מג'די (מטבע) זהב.

התחיל אותו חכם לומר: "ומקללך אאר", "בכל לבבך", "מעקה לגגך", "או דדו או בן דדו יגאלנו", "ההוא אמר ולא יעשה", "ווי העמודים", "מזזת ביתך", "חח ונזם", "לסטפת בין עיניך", "ישתו יין נסיכם", "ככל אשר צוה", "ללאת תכלת", "לממשלת היום", "הנני מביא את המבול", "ואת רעמסס", "ר'עה ה'ת'ר'ע'עה ה'א'ר'ץ" (ישעיה כד, ט), "חפף עליו כל היום", "ויתרוצצו הבנים בקרבה", "במחקק במשענותם", "דר בשרו את זובר", "ושש משזר"...

כאן עצר העני ואמר ל'בן איש חי': כבודו אמר שיתן לי מג'די, יתן כעת ואומר לו את האחרון. לאחר שנתן הרב, שאלו: מדוע כתוב בפרשת צדקה "נתון נתן לו"? שאם נתת פעם אחת, אל תחשוב שיצאת בזה ידי חובת צדקה. אם צריך עוד פעם - תחזור ותתן. הבין רבנו יוסף חיים זצ"ל בחכמתו שעני זה נצרך מאוד וזקוק לפרנסה, ונתן לו עוד מג'די אחד של זהב.

מאת אילנה

"ויקחו לי תרומה..." (כה, ב)

במדרש (רבה לג, א) דרשו על הפסוק "ויקחו לי תרומה": וכי יש חפץ שהמוכר נמכר עמו? אמר הקב"ה: מכרתי לכם את תורתך - כביכול נמכרתי עמה! שנאמר: "ויקחו לי תרומה" - כאילו כתוב "ויקחו אותי"! משל למה הדבר דומה: למלך, שהיתה לו בת יחידה. בא אחד המלכים, ונשא אותה לאשה. ביקש המלך, החתן, ליקח את אשתו לארצו. אמר לו חותנו המלך: בתי שנתתי לך - יחידה היא. ועל כן, מחד גיסא - אינני יכול לומר לך שלא תיקח אותה, שהרי היא אשתך. אבל מאידך גיסא - איני יכול לפרוש ממנה. אלא, זו טובה שתעשה עימי: עשה לי קיטון אחד סמוך לפלטרין שלכם, כדי שאוכל להיות סמוך אליה. כך הנמשל: אמר הקב"ה לבני ישראל: נתתי לכם את התורה; לפרוש הימנה - אינני יכול. ולומר לכם אל תיטלוה - גם כן אינני יכול. אלא, לכל מקום שאתם הולכים - עשו לי בית לידה, וזה המשכן, שנאמר: "ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם". ובמדרש תנחומא מבואר, שעזב הקב"ה את בית המקדש שנמצא למעלה בשביל חיבתו לעמו וחיבת התורה, ובא לשכון עמם במשכן למטה. וקודם שיבואר עומק דברי המדרש, יש להתבונן בדברי האלשיך שהקשה: מדוע לא נאמר "ושכנתי בתוכו"? אלא, עיקר כוונת הקב"ה לשכון בלב כל אחד ואחד - "ושכנתי בתוכם"! וזהו כוונת האלשיך (בדברי המדרש) שאמר הקב"ה: "ושכנתי בתוכם" - אין הכוונה רק להשראת השכינה בביהמ"ק, אלא גם לשכינה שתשרה בלב כל אחד. ובעיקר - בלב חכמי ישראל! אמר הקב"ה: לא די שיהיו חכמים בתורה, נבונים ובקיאים בשכל בלבד, אלא צריך שיתנו לי מקום בלב שלהם - יראת שמים. וזהו "ושכנתי בתוכם" - מקום קטן בלב.

והיאך יזכו חכמי ישראל לכוון לאמת? ע"י "ושכנתי בתוכם" - בתוך הלב, ע"י יראת שמים יכוונו לאמת.

וזכינו בכל דור ודור, שעיינינו רואות את יראת השמים של גדולי הדור, את הענווה היתירה, את הפחד מהבורא יתברך - שיראתם קודמת לחכמתם - וכך מכוונים לאמת. ואף אם לא תהא אמת שמימית, שהרי אנו בגלות, כבולים בשרשראות היצר הרע ורדופים ע"י שבעים אומות העולם - אעפ"כ תהיה אמת לאמיתה! שכן, הקב"ה בעצמו שוכן בליבותיהם של חכמינו, וממילא ההוראה היא תורת אמת! ומעתה יאירו דברי המדרש תנחומא (ט): כיון ששמעו מלאכי השרת, שרוצה הקב"ה לירד למשכן, שאלו: "רבונו של עולם, למה אתה מניח לעליונים ויורד לתחתונים" - ה' אדונינו, מה אדיר שמך בכל הארץ, אשר תנה הודך על השמים"? אמר להם הקב"ה: "חייכם, אעשה כדבריכם".

והקשה ה"בן איש חי" (אדרת אליהו): פלא עצום! הקב"ה אמר למלאכים שיעשה כדבריהם, כלומר שלא יעשה מקדש למטה, ואילו בפועל כן ציווה לעשות משכן? מבאר ה"בן איש חי" ביאור נפלא: המלאכים טענו, כמו על התורה - גם על השראת השכינה: כיצד ישרה הקב"ה שכנתו על משכן שעשוי מדברים גשמיים - זהב, כסף ונחושת? וכי זה כבודו? השיב הקב"ה: אעשה כדבריכם, כי האמת היא שהשראת השכינה היא בעצם בדבר רוחני - בלבו של הצדיק, כי הצדיק - הוא המרכבה לשכינה, וזהו העומק בפסוק: "ושכנתי בתוכם" - אף על פי שמצוים היו על עשיית המשכן, אין המטרה שהקב"ה ישכון בבית גשמי. שכן בוודאי אין מן הראוי שהקב"ה ישרה שכנתו במשכן שעשוי זהב וכסף, כיון

ש"מלוא כל הארץ כבודו", ועיקר מושבו במשכן למעלה - הרוחני, ליד המלאכים, אלא המטרה היא אחרת: "ושכנתי בתוכם" - בלב הצדיקים, תלמידי החכמים, ורק אז ישרה שכנתו גם במשכן - לכלל עם ישראל.

אם כן מבואר באופן נפלא, שהקב"ה השיב למלאכים תשובה אחת ויחידה על שתי הטענות גם יחד: היינו, המלאכים מחו בכפליים - על נתינת התורה לשוכני עפר ועל השראת השכינה אצל בני האדם. השיב להם הקב"ה תשובה ניצחת: שוכן הוא בלב הצדיק, שנהיה קודש קדשים, מרכבה לשכינה, וע"י אותה קדושה יכוון הצדיק לפסוק הלכות אמת בתורה שניתנה לו במתנה. כלומר, גם השכינה והתורה שוכנים במקום טהור - "ושכנתי בתוכם" - בלבו הטהור של הצדיק! על פי זה תבוארנה קושיות הרמב"ן: מדוע נצטוו לבנות ארון תחילה, ומדוע נקרא המשכן "משכן העדות"? וביאר הרמב"ן: כיון שעיקר מטרת המשכן - עבור לוחות העדות, ומשום לוחות העדות שבתוכו, נקרא "משכן העדות". וזו הסיבה שנבנה הארון תחילה: שעיקר השראת השכינה היא ע"י בתו של הקב"ה שניתנה לנו - כלומר התורה, שחכמי ישראל הם הבעלים עליה, וזאת בתנאי שיתנו להקב"ה מקום גְּלוּבוֹתֵיהֶם - "ושכנתי בתוכם"! [תורת חסד]

"ועשו ארון..." (כה, ז) - כתר תורה

כתב ה"כלי יקר": בכל הכלים כתוב "ועשית", וכאן כתיב "ועשר". אמרה התורה שהכל יבואו ויתעסקו בארון, כדי שיהיה לכולם חלק בתורה, כי כתר תורה הפקר הוא לכל. וכן מובא ב"ספר הפרשיות": אמר רב יהודה ב"ר שלום, א"ל הקב"ה, יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה. להורות שהתורה מונחת לכל באי העולם וכל הרוצה ליטול את השם, יבוא ויטול לפי שלכולם חלק שווה בה אם ירצו. לרמז שגופה של תורה אין יכול להתקיים אלא בכללות ישראל. שיש מצוות הנוהגות רק בכהנים, וכן בלוויים, בשופטים וכו' וכשעושים כולם יחד, מקיימים את כולה.

עוד כתב ה"כלי יקר": לפי שנאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה", 'ללומדים בה' לא נאמר, אלא 'למחזיקים בה', רמז למחזיקי ידי לומדי תורה, דלא כל אחד מוכן לתלמוד תורה, אך גם אלו שאינם פנויים לעסוק רוב זמנם בתורה, יכול להיות להם חלק מלא בתורה בכך שיחזיקו בממונם את לומדיה, ויחשב להם כאילו הם לומדים, כיששכר וזבולון. וחלקם של המחזיקים בתורה נחוץ וחיוני, שהרי אמרו (עירובין נה). על הפסוק "לא מעבר לים היא" - שלא תמצא התורה לא בסחרנים ולא בתגרים. עוד אמרו (אבות ד, ה): "ולא כל המרבה בסחורה מחכים", נמצא שהסוחרים הטרודים בעסקם אינם יכולים כל כך לקנות שלימות בתורה, אלא רק תלמידי החכמים אשר תורתם אומנותם, ורוב זמנם עוסקים בתורה - הם הקונים שלימות בתורה. אמנם כיון שאינם עוסקים במשא ומתן, הרי אין להם במה לפרנס עצמם, ואם אין קמח אין תורה. על כן צריכים תלמידי החכמים ובעלי הבתים לעשות שותפות זה עם זה, כפי שעשו יששכר וזבולון, ובעלי הבתים יספקו צרכי תלמידי החכמים, ותלמידי החכמים יהיו פנויים לישיב על התורה ועל העבודה, ומשניהם תצא תורה, וייחשב ששניהם לומדים. וזה שנאמר "ועשו ארון" בלשון רבים, שהתורה מתקיימת דווקא ע"י רבים, וכולם צריכים ליטול חלק בה...

לקט פירושים מתוך "אלקטה באמרים":

* "הזכיר זהב בראש התרומה, לרמוז שנמחל להם עוון העגל, שהיה של זהב" (רבנו בחיי שמות כה, ו).

* הנשים הקדימו לגברים בהבאת צורכי המשכן, לתקן חטא חוה שפיתתה את אדם הראשון לחטא (שפתי כהן' לה, כב).

* את נדבת הערב רב לא קיבלו למשכן, וכדי שלא יהיה הפסד להקדש, נתנו בני ישראל תרומה נוספת כנגד כל מה שרצו הערב רב לתת (תפארת יהונתן שמות לה, כט).

* **בצלאל ועשייתו:** א. המשכן נבנה ע"י בצלאל משבט יהודה, החשוב שבשבטים, יחד עם אהליאב משבט דן, הפחות שבשבטים, כדי שלא תהיה רוחו של בצלאל גסה עליו, "שגדול וקטן שווין לפני הקב"ה" (תנחומא כי תשא אות י"ג).

ב. "בשעה שעשו ישראל העגל, עמד חור ונתן נפשו על הקב"ה. אמר לו (הקב"ה), חייך, כל בנים היוצאים ממך אני מגדלם שם טוב בעולם". לכן זכה הוא שבצלאל, עושה המשכן, יצא ממנו (שמו"ר מח, ג).

ג. "לפיכך קראו בצלאל, שעשה צילו של הקב"ה בין שני הכרובים" (תנחומא פרשת ויקהל אות ז).

* "כל מי שעסק במלאכת המשכן, נתן בהם הקב"ה חכמה ודעת ובינה... ולא תאמר (דוקא) בבני אדם, אלא אפילו בחיה ובבהמה נתן בהם הקב"ה חכמה... ומכולם לא נתפרסם אלא בצלאל" (תנחומא פר' ויקהל אות ד').

* בצלאל היה בן י"ג שנה כשבנה את המשכן (מדרש ילקוט שמעוני ויקהל רמז ת"ג).

* השפעת המשכן על העולם - השכינה שרתה בעולם ביום שהוקם המשכן (מדרש שיר השירים רבה ג', ט"ז א').

* עד שלא היה המשכן, היו המזיקין מתגרין לבריות. משהוקם המשכן - "ונגע לא יקרב באהלך" (מדרש שוחר טוב תהילים צ"א).

* "עד שלא הוקם המשכן היתה נבואה מצויה בעובדי כוכבים, משהוקם המשכן נסתלקה מהם" (ילקוט שמעוני שה"ש תתקפ"ו).

* **הכפרה שבמשכן:** א. "אמר הקב"ה, יבוא זהב המשכן ויכפר על זהב העגל" (שמו"ר נ"א ח').

ב. עצי השיטים שבמשכן באים לכפר על עוון העגל (תנחומא פר' תרומה אות י').

ג. "אהל מועד שעשה משה במדבר (מכוון) כנגד מעשה בראשית. יריעות כנגד שמים וארץ. כיור וכנו כנגד ששת ימי המעשה. חמש היריעות מכוונות כנגד חמישה חומשי תורה, ושש היריעות מכוונות כנגד ששה סדרי משנה (תרגום יונתן בן עוזיאל שמות כו, ט).

ד. "כשעלה משה למרום פתח הקב"ה שבעה רקיעים, והראהו בית המקדש של מעלה. והראהו ד' צבעונים שעשה מהם משכן. אמר לפניו: רבנו של עולם, איני יודע דמות ד' צבעונים. אמר לו (הקב"ה): חזור לימינך. חזר וראה גדוד מלאכים שלובשים לבוש דומה לים. א"ל: זו היא תכלת. א"ל: חזור לשמאלך. חזר וראה אנשים לובשים לבוש אדום. א"ל: מה אתה רואה? א"ל אנשים לובשים לבוש אדום. א"ל: היא ארגמן. חזר לאחוריו וראה גדוד שלובשים לבושים לא אדום ולא ירוק. א"ל: זו היא תולעת שני. חזר לפניו וראה לפניו גדודים שלבושים לבוש לבן, זו היא שש משזר" (פסיקתא רבתי פ"כ).

ה. התחש היה קיים במדבר, ויש אומרים שהוא נברא לשעה, לצורך עשיית המשכן, ונגנז (תנחומא אות ו').

* **המשכן:** א. לשון שכינה... משכן לשון המשכה, לפי שהמשכן וכליו ציורים ודוגמא למקדש של מעלה. כי בית המקדש של מטה מושך כח ממקדש של מעלה.

ב. "אלה פקודי המשכן משכן". מדוע 'משכן משכן' פעמיים? - שבית המקדש עתיד להתמשכן שתי פעמים" (רבנו בחיי לח, כא).

ג. המשכן הוקם בששה ימי עבודה, רק ביום (רבנו אפרים במדבר ז, א).

ד. כנגד מאת האדנים שהיו במשכן, תיקנו חז"ל מאה ברכות בכל יום (בעל הטורים לח, כז).

ו. "מיד כשהיו הנשים לוקחות את התכלת לטוות היה סיוע אלוקי, שהיה נטווה מאליו והם מוצאים טווי, לבד שהיו נותנין ידיהן" (שפתי כהן שמות לה, כה).

ז. "במשכן היה 100 לולאות, ו-148 קרשים כמניין רמ"ח, וכן רמ"ח ציורים במלאכת המשכן, וזה שאמר "ככל אשר אני מראה אותך" - רוצה לומר כמו שיש רמ"ח איברים, כן תעשה המשכן. וכן יש רמ"ח מצוות עשה, וזה שכתוב "וכן תעשו" (ילקוט גרשוני).

* **המנורה:** א. משה רבינו התקשה בעשיית המנורה, ולבסוף ירדה מוכנה מהשמים (במדבר טו, י).

ב. משה רבינו התקשה בעשיית המנורה, ולכן חקק הקב"ה את צורתה על כף ידו. כיון שעדיין התקשה, א"ל הקב"ה שישליך את הזהב לאש, והיא תצא מעצמה (תנחומא שמיני ח).

ג. "מה עשה משה, נטל הככר והשליכו לאור. אמר משה: ריבונו של עולם, הרי הכיכר נשלך באש, כשם שאתה רוצה תעשה לפניך. מיד יצאת המנורה עשויה כתיקונה" (תנחומא בהעלותך ג).

* **הארון:** א. "חביב הארון מכלי המשכן".

ב. "חביב מעשה הארון ככיסא הכבוד של מעלה.

ג. הארון מכוון כנגד כיסא הכבוד של מעלה" (תנחומא ויקהל ז).

ד. "נקרא ארון מלשון אורה, שהתורה שבתוכו נקראת אור" (רבנו בחיי כה, י).

* **הכפורת** נקראת כך על שם שמכפרת על עם ישראל (שמות רבה ג, ד).

* **"פורשי כנפיים"** - ולא פרושי כנפיים - אמרו בזוהר: לא בכל שעה היו כנפי הכרובים פרושות, אלא מעשה ניסים היה בכרובים שהיו פורשים וסוככים על הכפורת, ושוב מקפלים אותן ומדביקים אותן לגופיהם, כך שלוש פעמים בכל יום. לפיכך כתוב 'פורשים', 'סוככים', שמשמע כל שעה שצריכים - הם פורשים וסוככים. שלוש פעמים ביום בשעה שנגלית עליהן קדושת מלכו של עולם, הכרובים בעצמם מעלים כנפיהם ופורשים אותן וסוככים על הכפורת.

לאחר מכן קומטים כנפיהם ונאחזות בגופיהם, ובזאת הם עומדים ושמחים בשכינה. וכשנכנס כהן גדול ביום הכיפורים ענן היה יורד עמו, וכשירד, הגיע על הכפורת, אז נעורו כנפי הכרובים ומתחו אותן ואמרו שירה: "כי גדול ה' ומהולל מאד ונורא הוא על כל אלוקים" (תהילים צ"ו) - כשהעלו כנפיהם כך, ובשעה שפורשים אותן אמרו "כי כל אלוהי העמים אלילים, וה' שמים עשה". כשהן סוככות על הכפורת אמרו: "לפני ה' כי בא כי בא לשפוט הארץ ישפוט תבל בצדק ועמים במישרים". והכהן היה שומע את קולם בקדש הקדשים, ואז הוא נותן הקטורת במקומה (ספר פרישיות).

* בכרובים היו אחד כצורת אדם גדול, והשני כצורת ילד קטן, כעניין שראה יחזקאל פני אחד פני כרוב, והשני פני אדם. ודרשו חכמינו: היינו כרוב - היינו אדם (ילקוט גרשוני).

"אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוּ" (כה, ב)

"לבו" - זה הקב"ה (הזוהר מביא על כך פסוקים "לך אמר לבי", "צור לבי" ועוד). אצל האיש הזה שהקב"ה מחבבו, ממנו תקחו תרומה למשכן. סיפר רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: שמעתי את דברי הזוהר הללו כמה פעמים מרבי עזרא ברזל זצ"ל, שאיש כזה המתגבר על היצר הרע - "ידבנו לבו" - הקב"ה חפץ בו ושוכן בקרבו. שואל הזוהר: איך יכולים לדעת ממי הקב"ה מרוצה והוא שוכן בתוכו, אומר הזוהר: כאשר אנו מבחינים שאדם רודף ומשתדל בלבו, בנפשו ובחשקו "אחרי הקב"ה" - אחר התורה והמצוות - ודאי שם שורה השכינה. ואם אתה רואה אדם כזה, כדאי לך לרכוש את קרבתו בכסף מלא, וע"כ אמרו הקדמונים "וקנה לך חבר". מי שבוערים בקרבו תורה ומעשים טובים - שם נמצא הקב"ה! פלאי פלאים! "ושכנתי בתוכם" - הוא נהיה מדור לשכינה.

"וְעֲשִׂיתָ שְׁנַיִם פְּרָכִים זָהָב... " (כה, יא)

שני הכרובים שהיו על הארון בבית המקדש, אחד סימל את הקב"ה, והשני את עם ישראל. והכרובים היו שווים, ובמדרש (שה"ש ה, ב) על הפסוק "אחותי יונתי תמת" דרשו: אל תקרי 'תמת', אלא 'תאומתי', כביכול לא אני גדולה ממנה, ולא היא גדולה ממני. והמחבר ביניהם זו האהבה בין הקב"ה לעם ישראל.

**בברכת התורה
רוזן ברינה**

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי יָב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מו"ר אבי : יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף : דינה בת שרה נפתלי בן רוזה : סמי בן שמחה : גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר : יוסף חיים בן לאה : יהודה בן טובה סלמן בן חבו ודוד : יעקב בן סאלם : חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם : שלמה בן זוהרה אפרים בן ציון ורבקה : עופר בן יחיא : סמי בן חנה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה : ישראל מאיר בן עטרה מינה בת מרדכי שמואל : יפה נדרה בת נעימה : רוזה בת שמשון מרים בת עויה : נוראני בת מרים ורבי : כתון בת חביבה : האובה (דייז) בת טובה שמחה בת סרח : חיה בת יוסף : רחל בת חנה : חנינה בת כמיסה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה

יוזג הגון - זהבה בת אטו : ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther) רחלי בת זהבה : עדינה בת שמחה : אלקנה רחמים בן איריס

"וְעֲשִׂיתָ עָלָיו זָר זָהָב סָבִיב" (כה, יא) - סיפור

וברש"י: סימן הוא לכתר מלכות. בעיר איזמיר היתה צדקת אחת ישישה ושמה שרה, שהיתה מחזרת על משענתה על פתחי נדיבים, אוספת תרומות ומחלקת אותן לנצרכים ולנוזקים. הכל הכירו את האלמנה הצדקת, והעניקו לה ביד נדיבה. יום אחד פגע בה נוכרי מתושבי המקום, ביקש להתקלס (להתל) בה, ועשה עצמו כמבקש לתת לה נדבה. עצרה האישה ופשטה ידה, מיד גחן, הרים חופן אבני חצץ ונתן בידה. לא כעסה, אף חייכה, ואמרה לו: "נתת לי אבנים כצדקה, והריני מברכת אותך שכאשר תפשוט אתה יד, יתנו לך היהודים מעות, ולא אבנים". חוורו פניו, וקילל הוא אותה, אבל היא אמרה בנועם: "יכולה הייתי להשיב בקללה, אבל הואיל ועתיד אתה להיות ליהודי צדיק, הריני מבליגה... חרק שיניו, והמשיך בדרכו...

מאותו יום שלטה מארה בעסקיו והלכו הלך וחסור, עד שכעבור חמש שנים איבד כל הונו ונאלץ לחזור על הפתחים לבקש אוכל להחיות נפשו. בני עמו קפצו ידם, ויום חמישי אחד מצא המון עניים יהודים משתרכים בתור ארוך. שאל לפשר דבר, ואמרו לו שגבאי הצדקה מחלק לכל העניים מצרכי שבת ביד נדיבה. תמה ועמד בתור. הגיע אל הגבאי וביקש לחם להחיות נפשו. אמר לו הגבאי: "איני רשאי לתת מקצבת העניים, אבל אתן לך מכיס".... שב העני לביתו וערך חשבון נפשו: אם זה היחס של היהודים לענייהם, לעומת הניכור של בני עמו לאביוניהם - כדאי להתגייר!

בא לפני הרב, וביקשו שיאות להכניסו תחת כנפי השכינה. סירב הרב, כי היה הדבר אסור באיסור חמור בחוקי המדינה. בתוך כך נכנסה שרה הישישה כדי למסור לידי הרב את הכסף שאספה. כשראתה אותו, אמרה: "ברוך השם, הגיעה עת נבואתי להתגשם". אמר: "כן, אבל הרב מעכב". אמרה שרה הישישה אל הרב: "גיירהו, כי ברכה בו"! שמע לקולה וגיירו, ומסר לו רב שילמדו תורה. שנתיים שקד על תלמודו, ועשה חייל בדיעותיו.

כעבור שנתיים יצא מחוץ לעיר, ומצא אוצר טמון, כד מלא דינרי זהב. נסע לעיר קושטא, ובכסף שמצא פתח בית מסחר לאריגים. פעם מכר לסוחר 1,000 אמות בד משי, וקיבל מחירם. כעבור שעה החזיר הסוחר את הסחורה, וטען שחסרו בה 50 אמות. תבע את כספו, וזימן את הגר לדין בפני רבה של קושטא, הגאון הקדוש רבינו אליהו מזרחי זצ"ל. כשהגר נכנס לבית הדין, קם הרב בחרדה וכיבדו כבוד גדול. קרא התובע: "רבי, אדם זה רימני ב-50 אמה בד"!

מיד שלח הרב את שוטרי בית הדין לחנותו של התובע, ומצאו בה את האריג שגזר לפני שהחזיר את גליל המשי, חמישים אמה... קנסו הרב, ושילחו בנזיפה. הכניס הרב את גר הצדק לחדר פנימי ואמר לו: "רואה אני כתר אורה מתנוסס על ראשך, אמור לי מה מעשיך"! פתח וסיפר כי גר צדק הוא, וכל מעשיו באמונה. ומרבה הוא ליתן צדקה, כי כל מעשה גיורו התגלגל בגין צדקתה של אותה אלמנה, ומעשי הצדקה של הקהילה עם ענייה. קרבו הרב וכיבדו לעין כל, והיה לאחד מנכבדי הקהילה, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה וצדקה. בסיפור זה מצינו את המושג: "כתר אורה". מובן, שכתר זה וכתרים אלו לא ככתרי מלכים הם, שמונחים על הראש "עטרותיהם בראשיהם", כביכול חלק מן הראש הם, שייכים הם לאדם במהותו! כי בן תורה, הרי כתר התורה הוא מעצמותו! בעל צדקה - הצדקה חלק מישותו! הבה נבחן עצמו, איזה כתר בראשינו? מה גודלו ומה חוזק קישורו?!... [מעין השבוע]

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א אברהם בן חנה : יעקב ישראל בן גלית אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה דוד בן שמחה : מנחם בן עליזה: איתן חיים בן שלומית פאולה בת דינה: זהבה בת הודיה : לילך בת מרגלית מרים קרן בת רבקה : אילה בת ציפורה שרה בת רבקה : שרה תהילה בת חנה אברהם בן אנט : פיבי בת חביבה בן חמו מרית בת רחל : רחל בת נארה : גלית בת רות

לזרע של קיימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה : ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה : שירה בת שושנה מיטל בת לולו : ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל יובל בן שלומית הודיה בת ציפורה : רחל בת חיה עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**
או במייל: **Ronbarina@gmail.com**
כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון